

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

ΤΟΥ LUCIEN DARESME

— Όσο γιά μένα, εδήλωσε ο ίπολοχαγός ντε Μπλαγνύ ανάθοντας ένα τσιγάρο, έχω τή γνώμη, ότι ο θάνατος, έπειτα από μιá άποκεφάλισι, είναι άκαριαός κι' ότι αυτά που λένε, πώς ή αισθήσεις και ή λειτουργία του μυαλού εξακολουθούν νά έπιούν, έστω και γιά λίγες στιγμές, δέν είναι παρά καθαρές φαντασποληξίες τών μυθιστοριογράφων.

— Συμφωνώ άπόλυτα μέ τή γνώμη σας, έπρόσθεσε ο νεαρός γιατρός Χερμιτελό, και τούτο γιά έναν λόγο πολύ φυσικό: Έφρόσον τó κόψιμο τού νοτιαίου μυελού διακόπτει κάθε επικοινωνία μεταξύ τού κέντρου τού νευρικού συστήματος και τών διαφόρων μερών τού σώματος, δέν είναι δυνατόν νά λειτουργή πειά κομμάτι αισθήσης.

— Είστε ένας τρομερός ύλιστής, αγαπητέ μου! είτε ένας τρίτος συνδυατημόνας. Πάρτε με, άν θέλετε, γιά έναν φαντασικόλατρο ή γιά έναν άμετανόητο πνευματιστή, άν τó προτιμάτε, όμολογώ όμως, ότι ή ύπαρξις τής ψυχής είναι άνατιρόρητη γιά μένα και ότι φεύγοντας άπ' αυτή τήν άρχή, μπορεί κανείς νά παραδεχθί μιá διανοητική έπιβίωσι, που εκδηλώνεται όλοφάνερη μπροστά σ' άλλον τά μάτια, σέ ώρισμένες περιστάσεις.

— Έλα δά, καίημένε Μιερτιέ, αδιόρθωτε επιφυλιδογράφε! επανέλαβε ο Χερμιτελό, Μή θυμώνετε. Όμολογήστε άπόλυστα, ότι πιστεύετε στα φαντάσματα, στους βροκόλακες και στα πνευματιστικά τραπέζια!

— Έσείς μπορείτε νά κοροϊδεύετε όσο θέλετε! Έγώ όμως πιστεύω πώς ή έπιστήμη, όσο τέλεια κι' άν είναι, δέν έλυσε ακόμα όλα τά προβλήματα τής φύσεως. Και χάϊρω πάρα πολύ, γιατί τó μυστήριο έχει γιά μένα άκαταμάχητα θέλητρα, τά όποια μέ κάνουν νά βλέπω μερικά φαινόμενα, δίχως και νά πολλωκοιτώμαι γιά νά τά εξηγήσω.

— Όστε, γιά νά ξαναγυρίσουμε στό σημείο άπ' όπου ξεκίνησε ή κουβέντα μας, είτε ο ντε Μπλαγνύ, έσείς πιστεύετε ότι ένα κομμένο κεφάλι σκέπτεται και διαλογίζεται. Συνεπώς και τó παραμύθι τού δολοφόνου Λά Πομιερρά, σά νά λέμε, θά τó παραδεχόσαστε δίχως σιζήτησι ως άληθινό.

— Ποιό παραμύθι εν' αυτό;

— Λένε, ότι ο δολοφόνος αυτός, γιά νά διευκρινίση αναμφιβόλως τó ζήτημα που μās άπασχολεί αυτή τή στιγμή, είχε συμφωνήσει μ' ένα γιατρό νά τού κλείση τó άριστερό του μάτι τρεις φορές, άμέσως μετά τόν άποκεφαλισμό του.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Μιερτιέ μέ ζωηρό ένδιαφέρον.

— Λοιπόν, άμέσως μετά τήν καρατόμησι, ο γιατρός πήρε τó κομμένο κεφάλι τού κακούργου και φώναξε τó όνομά του δυνατά. Φαίνεται δέ ότι παράμυτι τó άριστερό μάτι έκλεισε τρεις φορές, ένó τó δεξιό κιντούσε άπενώσ τόν πειραματιστή.

— Βλέπετε λοιπόν!...

— Συσπάσεις καθαρά μηχανικές, φίλε μου, είτε ο Χερμιτελό, άποτελέσματα παρόμοια μ' εκείνα που προκαλεί ή ηλεκτρική στήλη στα πόδια τών βατράχων! Τι λέτε κι' έσείς, κύριε καθηγητά;

Αυτός, στόν όποιο άποτεινόταν ο Χερμιτελό, ήταν ο γιατρός Ντιάζ, διάσημος χειρουργός, που μιá τελευταία του ιατροδικαστική πραγματεία γιά τήν εφαρμογή τής θανατικής ποινής, τόν είχε τοποθετήσει τελειωτικά άνάμεσα στους άναμφισβήτητα μεγάλους έπιστήμονας.

Ο καθηγητής Ντιάζ ήταν καμιά πενήνταριά χρόνων. Είχε επιβλητικό άνώστημα, μέτωπο πλατύ, πλαισιωμένο από πυκνά και ύπόλευκα μακρά μαλλιά. Τά γαλανά μάτια του είχαν τó μελαγχολικό εκείνο βάθος, που διακρίνει ιδιαίτερα τή φυλή τών Βρετόνων, στην όποια άνηκε.

Μέ τó κεφάλι άκονημασμένο στό δεξιό του χέρι, ο Ντιάζ άκουγε ως τή στιγμή τή σιζήτησι, χωρίς νά μιλά. Με τήν άπότομη όμως πρόσκλησι τού Χερμιτελό, φάνηκε σάν νά έκανε μιá προσπάθεια μέσα του γιά νά βγί άπ' τούς συλλογισμούς του. Έπειτα, γέροντας

πίσω, πρós τή ράχη τής πολυθρόνας του, άποκρίθηκε:

— Μά τήν πίστι μου, αυτό που ζητάτε νά σάς εξηγήσω, φίλοι μου, δέν είναι τόσο εύκολο, όσο φαντάζεσθε...

Ο γιατρός Χερμιτελό, που περίμενε αναμφιβόλως μιá άπλή έπιδοκιμασία στα λόγια του, δέν μπόρεσε ν' άποκοιμή τήν εκπληξι του.

— Περιέργο, κύριε καθηγητά... Όστε έχετε αντίθετη γνώμη άπ' αυτήν που εξέφρασα;

— Έπαυρέματέ μου νά μη σάς πώ καθαρά τή γνώμη μου, άπάντησε ο Ντιάζ, χαμογελώντας. Άφηστε με μόνο νά σάς διηγηθώ μιá περιπέτεια, άπ' τήν όποια μπορείτε έπειτα νά βγάλετε, ότι συμπέρασμα σάς άρέσει.

— Μιá περιπέτεια;

— Η μάλλον μιá παρατήρησι που έκαμα στα νεύατα μου, εδών και τριάντα κάπου χρόνια, αλλά τόσο παράξενη, που δέν μπόρεσε ποτέ νά βοηθίσει μέσα σέ κανένα έργο μου και που δέν είχα ποτέ τó θάρρος νά τήν ανακοινώσω σέ άποιονδήποτε...

Μιá κίνησις γενικής άνυπομονής παρατηρήθηκε άνάμεσα στους συνδυατημόνας.

— Όταν τελείωσα τίς πανεπιστημιακές σπουδές μου, άρχισε νά διηγείται ο Ντιάζ, έφυγα γιά τήν Ιταλία, τήν Άγγλία και τή Γερμανία. Τó ταξείδι μου αυτό είχε ως σκοπό τήν περιουλογη ύλικού γιά μιá έθνογραφική εργασία, ή όποια έμεινε δυστυχώς άτελειωτη, γιά ένα λόγο που θά σάς εξηγήσω άμέσως. Όταν μου συνέβη ή περιπέτεια, που θά σάς διηγηθώ, βρισκόμουν στή Βιτεμβέργη, σέ μιá ώραία πόλι τού δουκός Έμπερχαρτ, στή Λούντβιξμπουργκ. Μόλις είχα έπιστρέψει στό ξενοδοχείο μου, έπειτα από μιá επίσκεψι μου στόν κύριο τής Φαβορίτας, όταν έξαφνα ο ξενοδόχος μου μέ πλησίασε

μ' ένα ταραγμένο ύφος και μου είπε παρακλητικά :
 — Για όνομα του Θεού, κύριε δόκτωρ ! Σέ μικρή απόσταση απ' εδω, κάθεται ο δόκτωρ Γιάκομπους Τόντριττερ, ο οποίος εινε πολύ βαρεια άρρωστος κ' επειδι κανένας γιατρός του τόπου δέν θέλει νά τόν δι, σκέφθηκα....
 — Πώς ; φώναξα παραξενημένος. Οι γιατροί άρνούνται νά έπισκεφθουν ένα συνάδελφο πού κινδυνεύει νά πεθάνη !... Πολύ ώραία. Δείξτε μου πού μένει νά πάω άμέσως....
 — Ξέρετε, κύριε, ο δόκτωρ Γιάκομπους Τόντριττερ δέν εινε συνάδελφός σας. Κάθε άλλο.... 'Ο Γιάκομπους εινε ένας τέως δήμος !....

— Δήμος ! φώναξα κάτω δυσασετημένος. Μά τότε γιατί τόν λέτε δόκτορα ;
 — Έχετε δίκιο, αλλά εινε συνήθεια του τόπου νά δίδεται αυτός ο τίτλος στους δημίους, όταν κάνουν τέσσερες εκτελέσεις επιτυχημένες....

— Χωρίς νά διαμαρτυρηθώ για την παράξενη εκείνη συνήθεια, πήρα τό καπέλλο μου και άκολούθησα τόν ξενοδόχο. Σ' ένα μικρό δρομάκο του προαστίου, σχεδόν έξω απ' την πόλι, ήταν τό σπίτι του Γιάκομπους Τόντριττερ.

— Παραξευτήρα για την έλευσή σου εκείνης τής τρώγλης ;
 — Ήταν μιά μονόφωρη οικοδομή, με τέσσερες σκέτους τοίχους, μα πόρτα κ' ένα παραθυράκι. Τό φεγγάρι πού φώτιζε εκείνη τή στιγμή τό σπίτι του τόν δημού, έδινε στό σύνολό του ένα θέαμα πένθιμο. Θάλλεγε κανείς πώς ήταν ή τρώγλη κάποιου μυθολογικού άγριου θηρίου.

— Διάχρεια, σκιδόν τρώγοντας, ένα ακαλλιέργητο κηράριο, γεμάτο άγρια χόρτα, κ' έχιτύπησα την πόρτα. Κανέννας δέν μου άποκριθηκε στην άοχή. Σέ λίγο ξαναχιτύπησα πάλι κ' άκουσα αυτή τή φορά μιά βαρεία και βραγνή φωνή νά λέη, γεμιστικά :

— Έιπατέ, εν' άνοιχτά.
 — Μπήκα μέσα στό σπίτι. Στο τρεμουλιαστό φως ενός καντηλιού διέκρινα στό βάθος του δωματίου ένα πολύ χαμηλό κρεβάτι, επάνω στό άποιο ήταν ξαπλωμένος ένας άνδρας. Άφου είπα τ' όνομά μου, πήρα τό φως και τό τοποθέτησα πάνω σ' ένα τραπέζι άκριθώς δίπλα π' ης... άρρωστο, μπόρεσα τόν πρόδα περιεργάσθηκα τόν Γ. Τρα. Λόγους Τόντριττερ. Ήτ' κούρια και νας άνδρας με ρωμά κατασπινη και πελώρια χέρια. Άλλά τό πρόσωπό του ήταν ρουφηγμένο, τά χείλη του άναμικά, ενώ ή ματιά του διατηρούσε μιά έκφραση έξαιρετικά ζωηρή. Τόν έρώτησα, στη γλώσσα του, νά μου πη τά συμπτώματα τής άρρώστιας του. Φάνηκε σάν νά διαστασε στην άοχή, άνασπαιώθηκε πάνω στόν ένα τόν άνδρα. Έξοριζε γύρω του μιά άνησιχη ματιά. λές κ' ήθελε νά δεκασωθή ότι κανένας δέν μπορούσε νά τόν άκούση, κ' ύστερα μου άραπαξε άπότομα τό χέρι :

— Άκούστε, μου είπε. Δέν είμαι καθόλου άρρωστος. Έχω όλες μου τίς δυνάμεις εν τάξει... και όμως... αύριο θά είμαι πεθανμένος...
 — Ελάτε δά, τού απάντησα, μην λέτε ύπερβολές... Τίσως μπορούσω νά σας...
 — Όχι ! επανέλαβε μ' ένα μικρό χαμόγελο ένεινος. Δέ θά μπορούστε νά νάνετε τίποτα. Ή έπιστήμη σας εινε άσθηόπανη και συνεπώς άνάσχιχη νά τά βάλη με τίς άόρατες δυνάμεις !... Δυσώ !... ψιθυρίσε έπειτα.

— Κι' άπλόησας τό χέρι μου στό τραπέζια, πήρε μιά καρφάρα και την άδειασε διόκληρη.
 — Ίκέτεμα νά σας παρακαλέσουν νάρθητε, έξακολούθησε ο δήμος, όχι για νά μου προσφέρετε τίς άνώφελες περιποιήσεις σας, αλλά για ν' άλαφρώσω τό μυαλό μου από την φριχτή άγωνία πού τό κατέχει, έμπιστευόμενος τά βάσανά μου σ' έναν άνθροπο Ικανό νά τά καταλάβη. Είστε έννος, δέν τρέφετε για μένα ούτε όικο, ούτε μίσος, όπως όλοι οι άλλοι άνθροποι, και γι' αυτό άκριθώς διάλεξα έσάς ως τόν μόνο κατάλληλο για ν' άκούσετε τό τρομερό μου μυστικό...
 — Τό πρόσωπο του Γιάκομπους ήταν συσπασμένο, ο ιδρώτας πλημμυρούσε τό μέτωπό του και τά μάτια του είχαν μεγαλώσει από κάποιον άδιόρατο φόβο. Άρχισε πάλι νά μιλά, με μιά συριστική φωνή :

— Έπί δεκαπέντε έλλόκληρα χρόνια μου είπα, εκτελούσα τό φοικαλέο έπάγγελμά μου σ' αυτή την περιοχή. Τό στάδιό μου πλησίαζε νά τελειώση, άφου είχα κάμει ήδη καμμιά ένκατοστή εκτελέσεις. Σκόπευα, πλέον παίρνοντας τή σύνταξή μου, ν' άποσυρθώ σέ μιά ήσυχη γωνιά και νά περάσω τό υπόλοιπο τής ζωής μου... Όστόσο ή μοίρα είχε άποφασίσει άλλωώς για μένα. Μιά μέρα, κλείνει αύριο άκριθώς ένας χρόνος από τότε, μου ανέθεσαν ν' άποκεφαλίσω τόν Χάνς Χέρτσιχ, πού την ιστορία του θά την ξέρετε άσφαλώς κ' έσείς. Τό άνθρωποφόγο αυτό τέρας είχε δολοφονήσει μιά κοπέλλα—για νά κάμει επάνω στό πτώμα της σατανικά πειράματα. Ίσχυριζόταν πώς είχε άνακαλίψει τό μυστικό τής ζωής και πώς είχε εισηγήσει στό μυστήρια του θανάτου. "Ω ! θηιάμαι άκόμα τό φοικαλέο δέλημα πού μοίρηξαν τά πράσινα μάτια του, την όρα πού άκούμητσα τό χέρι στόν όμο του... Για πρώτη φορά στη ζωή μου ταραχθήκα τόσο κ' άναγκάσθηκα νά γυρίσω από την Άλλη μεριά τό κεφάλι μου. Αισθάνθηκα νά περνά μέσα από τό κόκαλά μου ένα ρίγος τρόνου ! Έν τούτους έπρεπε νά εκτελέσω τό χρέος μου, και ν' άποκεφαλίσω τόν κατάδικο.

— Ά ! μου φώναξε ο Χέρτσιχ σαρκαστικά, ζητάς τό κεφάλι μου, δήμει ! Πρόσεξε καλά !. Πάνω σ' ένα χρόνο, από σήμερα θά σου κατασπαράξω την καρδιά !
 — Μ' έντριψε άμέσως ένα είδος λύσσας. Με μιά σπρωξιά, άνάγκασα τόν δολοφόνο νά γονατίση, και τό πελέκι μου άρχισε νά πέφτη με μανία καταπάνω του. Χτυπούσα, χτυπούσα όλοένα, κωφισμένος από μιά άκατάσχετη παραφορά και μόνο τά ξεφουριτά του έξαλλου πλήθους με επανέφεραν στις αισθήσεις μου. Τό κεφάλι του καταδίκου είχε πέσει πιά μπροστά στά πόδια μου και ξοκνη γά νά τό πιάσω. Είδα όμως τότε πώς τά μάτια του άνοιγόλειναν και παρακολούθησαν τίς κινήσεις μου με μιά παράξενη έπιμονή. Ένώ ένα άνατοχαστικό χαμόγελο μισάνοξε τά χείλη του. "Όταν μάλιστα τό άγγισα με τό χέρι μου, τό κεφάλι ζωήρεψε απότομα κ' άρχισε ν' άναπληρά στό έδαφος. Έπάλω δέ σ' ένα δυνατότερο πήδημά του άρπαξε τά δάχτυλα του χεριού μου κ' έκοψε με τά δόντια του ένα μεγάλο κομμάτι από την σάρκα τής φούξιας μου ! Άφρα μιά φωνή γεμάτη έκπληξι και πόνο μαζί κ' έπεσα κάτω λιπόθυμος !
 — 'Ο Γιάκομπους σταμάτησε στό σημείο αυτό, πήρε μιά βαθειά άναπνοή και με μιά κίνηση του χεριού του σκούπισε τόν ιδρώτα πού κατέβαινε από τό μέτωπό του.

— Άκούγοντας τή διήγησι του δημού είχα κυριευτεί από ένα φόβο πού μ' άνάγκαζε νά μένω άμυλητος. Σέ λίγο ο Γιάκομπους έξακολούθησε :
 — "Από τότε, ώ ! τί φοικαλέα πού έγινε ή ζωή μου !. Άφρασα στη μέση την ύπηρεσία μου και κατέφυγα εδω για νά κρυφτώ και νά προσπαθήσω νά διώξω από τό μυαλό μου την τρομερή εκείνη άνάμνησι. Όμως κάθε νύχτα δέν έπαυα νά βλέπω μπροστά μου όλοζώντανο τό κεφάλι του καταδίκου, με τά πράσινα μάτια και τά μυτερά δόντια του. "Αχ ! μη με πάρετε για κανένα τρελλό, για κανένα φαντασιόπληκτο !. Τό κεφάλι αυτό τό βλέπω, τό άγγίζω, γλυστρά όλοένα επάνω στό κρεβάτι μου, στά έπιπλά μου, άφίνοντας παντού τά ματωμένα άποτυπώματα του λαμού του !
 — Τά ξέρετε όλα τώρα. Είστε ο μόνος άνθροπος στόν κόσμο πού θά ξέρετε αύριο την αιτία του θανάτου μου.
 ... 'Ο δόκτωρ Ντιάζ σταμάτησε και άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο.
 — Θάταν κανένας άλκοολικός ο δήμος αυτός, είπε ο Χερμετιλό.
 — Περμένετε ! επανέλαβε ο καθηγητής. Την Άλλη μέρα, πρωί πρωί, ξαναπήγα στό σπίτι του δημού : ο Γιάκομπους Τόντριττερ ήταν πραγματικά νεκρός ! Τό δωμάτιό του θρισκόταν σέ άκαταστασία κ' ο ξενοδόχος πού κ' αυτή τή φορά μ' είχε συνδεύσει εκεί, μούβειξε επάνω σέν σεντόνια τού κρεβατιού ίχνη αίματος, παρ' όλο πού τό σώμα του Γιάκομπους δέν έφερε καμμιά πληγή.
 — Πρόσεξα μονάχα στην άριστερή πλευρά του στήθους του μιά διαγματιά !...
 — Τό ίδιο βράδυ έφυγα από την Λούντβιξμπουργ, και έπέστρεψα στην Γαλλία.
 — Και τώρα, κύριε, θγάλετε, δι, τι συμπεράσμα θέλετε ?
 — Δέν άλλίζουμε κούβέντα, καλύτερα !. είπε ο Χερμετιλό τρουαγμένος.
 ΛΟΥΣΙΕΝ ΝΤΑΡΕΣΜ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εύχεται στους αγαπητούς άναγνώστας του εύτυχές τό Νέον Έτος.